

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Av. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Joan Marí, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà).

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parat, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, F. M. Anton, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Játiva, J. M. Lloró, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Celià, S. Llosà, D. Òrri, C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Salva Martínez, València. Tel.: (96) 352 48 69.

Molas-Batalla. Carrer d'Aribau, 15. 08011 Barcelona. Tels.: (93) 453 20 31-453 32 10. Fax: (93) 453 14 08.

SUBSCRIPCIONS: Quica Sena.

ADMINISTRACIÓ: Susanna Alacreu, Pilar Martí.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY DE PORTADA I GRÀFICS: Víctor Navarro.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES I FOTOMECÀNICA: Jemagraf, SL.
IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.
DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Seat i el poder de decidir

En aquest número publiquem un extens reportatge sobre la crisi de Seat centrat en la problemàtica de la factoria de la Zona Franca, acompanyat d'una anàlisi global de la crisi del sector de l'automòbil. Mentre s'elaborava el reportatge, el president de la multinacional Volkswagen –proprietària de Seat–, el totpoderós Ferdinand Piech, acompanyat per la seua polèmica mà dreta, Juan Ignacio López de Arriortua, confirmaven en les seues entrevistes amb el Govern espanyol i el Govern català la voluntat de tancar la factoria de la Zona Franca. En comprovar la insistència de les autoritats, van afirmar, sense complexos, que l'estat i la Generalitat se la podien quedar. Després d'aquestes reunions, se'n devien tornar ben tranquils cap a Wolfsburg, seu del grup multinacional. El seu càlcul és impecable, des del punt de vista empresarial. La planta més gran i més vella de Seat no és competitiva, i per tant, cal tancar-la. Res a dir.

Però 10.000 treballadors poden perdre el seu lloc de treball. Aquests són els directes, la majoria dels de granota blava, els qui fa anys que són a les cadenes de producció dels cotxes. Hi ha també els indirectes, perquè, en un efecte dòmino mortal per al teixit industrial auxiliar, el tancament pot arribar a afectar entre 30.000 i 50.000 persones. Solucions ara per ara se n'han dibuixades poques. Els sindicats malden per mantenir la planta oberta i per defensar els llocs de treball. Per a això hi són. Les institucions expressen preocupació, però una preocupació que va acompanyada d'un regust a impotència.

Darrere la crisi de Seat es poden fer moltes preguntes. Una que fins ara no s'ha sentit gaire és preguntar-se quina capacitat de decisió té aquest país. Ningú no demana proteccionismes ni aïllacionismes. Però també cal preguntar-se qui decidieix aquí i ara, quan i com es tanca una empresa. Qui pot i qui no pot exigir responsabilitats? Qui pot i qui no pot demanar a una multinacional que es replantege la seua

estratègia? Una vegada més sembla que l'única opció que els hi queda a les nostres institucions és posar un pedaç a una situació adversa en la qual no han pogut incidir. Tancar la factoria de la Zona Franca no és només tancar una factoria, és abaixar la persiana a un bon grup d'empreses, és provocar una sotragada social d'una importància considerable i d'unes conseqüències irreversibles.

El 94 s'anuncia difícil i potser per això, més que mai, cal afrontar la crisi de la Seat amb tota la seua cruïra. El que passa no és un avís, és una realitat. Una realitat que pot afectar altres zones del país amb la mateixa virulència. Solucions miraculoses no n'hi haurà. Però sí que hi ha d'haver realisme i evitar les cortines de fum –que encara que momentàniament frenen la conflictivitat social a la llarga poden ser més perjudicials–.

Aquest país no té control sobre la seua economia. Les empreses autòctones tanquen o perden la seua competitivitat en mans d'una política nefasta des de fa massa temps. Les empreses importants que queden són en mans foranes. Si, a tot això, hi afegim el moment crucial de canvi que viu el món del treball, les perspectives no són gens afalagadores. En vista d'aquest paisatge complex, és necessària una actitud decidida i enèrgica que sàpia preveure les mutacions socials que la transformació econòmica portarà. Cal, sobretot, recuperar la iniciativa i conquistar parcel·les perquè els centres de decisió no estiguen tan allunyats dels interessos del país. Per a algunes coses, tot és massa tard. Per a d'altres, no és pot tardar ni un minut a començar. La lliçó de Seat és massa real.

